

Arrest

nr. 89 853 van 16 oktober 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 28 juli 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 juni 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 5 september 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 september 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. VERDIN, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Het door verzoeker niet betwiste relaas, zoals uiteengezet in de bestreden beslissing, luidt als volgt:

“U, V.B. verklaart een Russische staatsburger van Tsjetsjeense origine te zijn, op 2 juni 1968 te Atchoi-Martan geboren. U bent sinds 2001 gehuwd met A.L. en hebt met haar drie kinderen, A. (2001), D. (2004) en Y. (2006). Uw vrouw en kinderen verblijven momenteel op uw adres in Tsjetsjenië.

U verklaarde dat uw problemen begonnen toen u begin december 2011 op straat met enkele andere mensen een gesprek had over Kadyrov en zijn beleid. Hierin liet u zich negatief uit over Kadyrov. Kort daarna, 4 december 2011, werd u ‘s avonds van bij u thuis door 8 mannen meegenomen. Ze brachten u naar een u onbekende plaats waar u werd geslagen en ondervraagd over wat u had gezegd over Kadyrov, waarom u zo een agitatie voerde, in wiens opdracht u handelde, wie u had gestuurd. Ze namen uw intern paspoort af. Na drie dagen, op 7 december 2011, kwam u vrij via uw neef S.B. die zelf

bij de Kadyrovtsi werkt. Hij kwam te weten waar u zat en heeft via kennissen betaald om u vrij te krijgen. U ging terug naar huis. Een dikke week later, op 15 december 2011, werd u echter opnieuw van thuis, ditmaal door 6 mannen, meegenomen. Twee dagen later, op 17 december 2011 kwam u weer vrij, opnieuw door bemiddeling van uw neef S.. Hierop dook u onder bij die neef en ook twee nachten bij uw oom Z.. Eind december 2011 regelde uw neef S. een tijdelijk intern paspoort voor u.

U verliet Tsjetsjenië op 12 februari 2012. U werd naar Malgobek gebracht, van waar ze u met een VW-minibus naar België brachten. Via Oekraïne, Polen en Duitsland kwam u hier op 16 februari 2012 aan. U vroeg nog diezelfde dag asiel. U reisde met valse documenten die voor u werden aangemaakt maar die u zelf nooit hebt gezien.

U vreest voor uw leven in geval van terugkeer naar uw land van herkomst.

Ter staving van uw identiteit en/ of asielrelaas legde u volgende documenten voor: (1) uw tijdelijk intern paspoort en (2) een kopie van uw geboorteakte. "

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

2.2. Een tweede middel is afgeleid uit de schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, met name het materiële motiveringsbeginsel en het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel.

2.3. De verwevenheid van de beide middelen maakt een gezamenlijke beoordeling ervan wenselijk.

2.4. De motieven van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in die beslissing gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is voldaan aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

2.5. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding (vaste rechtspraak RvS, zie onder meer: RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). De verzoeker kreeg de kans om in zijn vragenlijst bij de dienst Vreemdelingenzaken alle belangrijke feiten en toelichtingen te geven. Uit het administratief dossier blijkt verder dat de verzoeker werd gehoord en tijdens het interview de mogelijkheid kreeg zijn asielmotieven uiteen te zetten, zijn argumenten kracht bij te zetten, nieuwe en/of aanvullende stukken kon neerleggen en zich kon laten bijstaan door een advocaat of door een andere persoon van zijn keuze, dit alles in aanwezigheid van een tolk. Derhalve werd verzoeker zelf wel degelijk in de gelegenheid gesteld om informatie te verstrekken en stukken over te leggen. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag op een individuele wijze beoordeeld en heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het administratieve dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van de verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal onzorgvuldig is tewerk gegaan kan derhalve niet worden weerhouden. In de mate dat verzoeker doet gelden dat de verwerende partij, door de beslissing in het asieldossier van verzoeker haast uitsluitend te baseren op algemene beschouwingen en beweerde mineure tegenstrijdigheden, doelt hij in wezen op een schending van de materiële motiveringsplicht, zodat ter zake kan worden verwezen naar wat volgt

2.6.1. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in

rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Daarbij moet worden overwogen wat volgt :

2.6.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.6.3. De bestreden weigering tot toekenning van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus wordt gemotiveerd als volgt :

“De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (o.a. een brief van het UNHCR) en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd.

Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, foltering, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie. Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

Uit uw verklaringen blijkt dat u vreest voor uw leven in geval van terugkeer naar Tsjetsjenië (CGVS, p.10).

Na grondig onderzoek van uw dossier en de door u afgelegde verklaringen dienen wij echter tot de vaststelling te komen dat in hoofde van uw persoon niet kan worden besloten tot het aanwezig zijn van een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Conventie van Genève van 28 juli 1951 of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie is toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat in Tsjetsjenië een algemene sfeer van angst leeft waarbij de vrees bestaat dat wie publiek kwaad zou spreken over Kadyrov ernstige problemen zou kunnen kennen. Er heerst een wijdverbreide angst voor het uiten van kritiek op Ramzan Kadyrov. Hierbij is het evenwel belangrijk op te merken dat er geen concrete voorbeelden terug te vinden zijn van personen die ernstige problemen hebben gekend, louter omwille van het uiten van kritiek op Ramzan Kadyrov tijdens een informeel gesprek. Het is dan ook aan u om op overtuigende wijze aan te tonen dat u wel echt dergelijke problemen zou hebben gekend. U slaagt hier niet in.

Er moet worden opgemerkt dat gezien u niet in het bezit bent van enig document dat uw asielrelaas zou kunnen staven, de geloofwaardigheid van dit asielrelaas enkel op uw verklaringen berust. Die verklaringen dienen samenhangend en aannemelijk te zijn. We stellen echter vast dat uw asielrelaas meerdere tekortkomingen bevat welke de geloofwaardigheid van uw asielrelaas en uw daaruit volgende vrees voor vervolging op fundamentele wijze ondermijnen.

Opmerkelijk is eerst en vooral dat u bepaald vaag blijft over het gesprek dat u begin december 2011 op straat met enkele anderen had. Aanvankelijk heet het dat u daar met vijf à zes man stond en dat de anderen gingen en kwamen, u kan niet zeggen wie er juist was (CGVS, p.10). Vervolgens, wanneer u daarom nogmaals wordt gevraagd, antwoordt u dat er geen vreemden aanwezig waren, waarna u dan toch enkele namen noemt (CGVS, p.10). Zeker daar u laat verstaan net vrijer te durven spreken omdat daar geen vreemden aanwezig waren en het allemaal mensen waren die u kende (CGVS, p.10) is het vreemd dat u niet concreet kan zeggen wie daar toen allemaal exact aanwezig was. Ook slaagt u er niet in min of meer het verloop van het gesprek te reconstrueren. Hoewel inderdaad niet kan worden verwacht dat u het gesprek tot in de details kan weergeven, mag toch worden verondersteld dat u nog in enige mate weet op wie u juist reageerde het moment dat u zelf uw eigen negatieve mening over Kadyrov verkondigde (CGVS, p.11). Daar het hier over een uitzonderlijk gegeven gaat – u spreekt, en wel nog als enigste, publiek kwaad over Kadyrov, iets wat in Tsjetsjenië gezien de algemene cultuur van angst bepaald niet vanzelfsprekend is – is het maar moeilijk te begrijpen dat u niet concreet kan zeggen op wie u repliceerde (CGVS, p.11), zeker daar er bij het gesprek maar vijf à zes mensen aanwezig waren.

Gezien de impact van dit gesprek op het verdere verloop van uw leven (het ligt aan de oorzaak van al uw problemen) kan toch worden verondersteld dat de gebeurtenissen van die avond, wie er allemaal aanwezig was en min of meer het exacte verloop van dat gesprek – of toch zeker in reactie waarop u uw negatieve mening liet horen – u niet meer loslaat en u zich dit minder dan vier maanden later, tijdens uw gehoor bij het CGVS, nog herinnert. De vaagheid die hieromtrent wordt opgemerkt roept dan ook ernstige vragen op over de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Tevens is het vreemd dat u bij DVZ consequent verklaart dat het gesprek ging over de Kadyrov[tsij] als dienst, waarbij uw mening was dat het een dictatoriale dienst was die de mensen terroriseerde (CGVS Vragenlijst, p.3), dit terwijl uit uw verklaringen bij het Commissariaat-generaal duidelijk naar voor komt dat het gesprek ging over Kadyrov en zijn beleid (CGVS, p.10). Wanneer u expliciet wordt gevraagd of het gesprek ging over Kadyrov dan wel over de Kadyrovtsi, antwoordt u “Kadyrov” (CGVS, p.11). De kritiek die u uitte was op Kadyrov en zijn beleid (CGVS, p.13). Wanneer u met dit opmerkelijke verschil tussen uw verklaringen bij DVZ en bij het CGVS wordt geconfronteerd, verklaart u enkel dat voor u Kadyrov en Kadyrovtsi één geheel zijn (CGVS, p.13). Deze verklaring heft de subtiele maar bepaald frappante tegenstrijdigheid tussen uw beide verklaringen echter niet op. Dit ondermijnt bijkomend de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

*Vervolgens moet worden opgemerkt dat u weinig moeite lijkt te hebben gedaan om te achterhalen wie er juist achter uw problemen zit. Zo kunt u niet vermoeden hoe de Kadyrovtsi te weten zijn gekomen over uw negatieve uitlatingen (CGVS, p.13). U hebt nooit proberen uitzoeken wie “de verrader” zou zijn omdat u denkt dat dit onmogelijk is (CGVS, p.16). Wanneer u nogmaals wordt gevraagd of u hebt geprobeerd om het te weten te komen, antwoordt u weliswaar dat u het wel hebt gevraagd (CGVS, p.16) maar voor het overige blijft u hierover erg vaag (CGVS, p.16). Ook over het feit of u het slachtoffer bent van een algemeen systeem dan wel van de acties van enkele individuen hebt u weinig proberen uitzoeken en blijft u vaag. Tot drie keer toe wordt u hiernaar gevraagd (CGVS, p.16). Uiteindelijk verklaart u weliswaar te denken dat er een algemeen beleid achter zit (CGVS, p.16), maar daarbij hebt u het eerder over de algemene cultuur van angst en niet specifiek over het feit dat men mensen zou oppakken omdat ze zich in informele gesprekken eens negatief hebben uitgelaten over Kadyrov. Nergens blijkt dat u echt moeite hebt gedaan om uit te zoeken hoe de vork werkelijk aan de steel zit. Zeker gezien uw neef – die u bovendien heeft vrijgekocht (CGVS, p.11), bij wie u ondergedoken hebt geleefd (CGVS, p.15) en die uw vlucht heeft geregeld (CGVS, p.8) – zelf als bevelhebber van het *e peloton in A. bij de kadyrovtsi werkt (CGVS, p.5) is het niet te begrijpen dat u zich hierover, bijvoorbeeld via hem, niet meer hebt proberen informeren. Voor het goed begrijpen van uw problematiek is dit nochtans allerm minst onbelangrijk. Een dergelijke desinteresse ondermijnt opnieuw de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.*

Dit samengaan van vaagheden, tegenstrijdigheden en desinteresse, en de daar uit volgende ongeloofwaardigheid van uw asielrelaas doet op fundamentele wijze afbreuk aan de vrees voor vervolging welke u beweert te hebben.

Bovendien is er uw tijdelijk intern paspoort. Dit zou eind december 2011 door uw neef Sultan voor u zijn geregeld (CGVS, p.6) zonder dat u daarbij aanwezig was (CGVS, p.7). U verklaart dat u dit document nodig had om te reizen (CGVS, p.6). Het diende als tijdelijk vervangdocument, u had immers een intern paspoort nodig, zelfs om naar Malgobek te reizen (CGVS, p.17). U verklaart het te hebben aangevraagd om toch iets te hebben van documenten (CGVS, p.17). Gezien het belang dat u zelf dus lijkt toe te kennen aan dit document in het kader van uw reisweg uit Tsjetsjenië, is het dan ook niet te begrijpen dat u blijkbaar niet de moeite hebt gedaan het zelf te ondertekenen (CGVS, p.6). U verklaart bovendien er niet te hebben naar gekeken omdat u het ook niet zelf hebt afgehaald, u zag pas op de dag van uw gehoor bij het CGVS dat het niet ondertekend was (CGVS, p.12). Dit is niet te begrijpen. Dat u een dermate geringe interesse toont met betrekking tot het document dat volgens uw eigen verklaringen nodig blijkt voor het welslagen van het interne deel van uw vlucht (en dat met het oog daarop is aangevraagd) valt niet te rijmen met uw verklaarde vrees voor vervolging en doet daaraan bijkomend op verregaande wijze afbreuk.

Voor de volledigheid moet worden opgemerkt dat ook aan uw verklaringen betreffende uw reisweg geen geloof kan worden gehecht. Bij binnenkomst van de EU/ Schengenzone via Polen zou u niet persoonlijk zijn gecontroleerd. De chauffeur ging naar de controlepost en legde documenten voor, u bent zelf niet uitgestapt (CGVS, p.8). Behalve uw eigen tijdelijk intern paspoort had u zelf geen documenten bij. Dit tijdelijk intern paspoort zat in uw tas (CGVS, p.9). U hebt geen idee welke documenten er voor u bij de chauffeur waren, u weet enkel dat uw neef één week voor uw vertrek foto's van u doorgaf (CGVS, p.8) en dat voor u andere documenten werden voorgelegd (CGVS, p.9). U weet niet op welke naam deze documenten stonden, u hebt ze zelfs niet gezien (CGVS, p.9). Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier is toegevoegd, blijkt echter dat er bij binnenkomst van Europa strenge identiteitscontroles plaatsvinden waarbij de mogelijkheid bestaat om grondig te worden ondervraagd over uw identiteit, reisweg en reisbedoelingen en dit op strikt individuele wijze. In die zin is het is zeer onaannemelijk dat u dergelijke documenten nooit onder ogen zou hebben gehad en zelfs niet zou weten op welke naam ze stonden; wat wil zeggen dat u niet weet onder welke identiteit u de grens bent overgestoken. Tevens is het weinig aannemelijk dat u geen afspraken zou hebben gemaakt met de chauffeur over wat te doen of te zeggen bij mogelijke controle (CGVS, p.9). Gezien het risico op ernstige sancties voor de mensensmokkelaar/ passeur bij de eventuele ontdekking van clandestien reizende passagiers, kan ook aan deze verklaringen geen geloof worden gehecht. Dit alles doet vermoeden dat u informatie achterhoudt over uw werkelijke reisroute, -wijze en -doel evenals over de documenten welke u daarvoor hebt gebruikt. Deze vaststelling van een gebrek aan geloofwaardigheid betreffende uw reisroute is zwaarwichtig. Behalve dat de werkelijke omstandigheden van uw reis hierdoor onbekend zijn, kan dit er ook op wijzen dat u reisdocumenten die u bij uw ware reis naar België zou hebben gebruikt, bewust verborgen houdt.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuren en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er actueel niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet.

De door u ter staving van uw asielrelaas neergelegde documenten zijn niet van dien aard dat ze aan bovenstaande bemerkingen iets kunnen veranderen. (1) Uw tijdelijk intern paspoort en (2) de kopie van uw geboorteakte bevatten uitsluitend informatie met betrekking tot de door u verklaarde identiteit doch niet met betrekking tot de door u aangehaalde problemen. U bent niet in het bezit van andere documenten die uw asielrelaas kunnen staven.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2.6.4. Verzoeker stelt vooreerst dat de verwerende partij ten onrechte stelt dat de situatie in Tsjetsjenië drastisch veranderd zou zijn. Het feit dat de gevechtshandelingen -althans deze waarover gerapporteerd wordt- in omvang en intensiteit zijn afgenomen, neemt niet weg dat de verwerende partij zelf moet erkennen dat er in Tsjetsjenië nog steeds en veelvuldig problemen voorkomen op het vlak van mensenrechtenschendingen. Zij erkent, zo stelt verzoeker, minstens impliciet dat met de nodige omzichtigheid moet worden gehandeld en dat Tsjetsjenië alsnog een risicogebied blijft. Zeer terecht, gaat verzoeker verder, stelt de verwerende partij dat een individuele beoordeling van de asielaanvraag noodzakelijk is.

In de mate dat in de uiteenzetting van verzoeker kritiek kan worden gelezen op het uitgangspunt dat de situatie in Tsjetsjenië drastisch is gewijzigd, stelt de Raad vast dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij zich heeft gesteund op de landeninformatie die zich in het administratief dossier bevindt en dat deze informatie, meer bepaald de Subject Related Briefing met betrekking tot de "Veiligheidssituatie in Ingoesjetie", opgemaakt door CEDOCA en gedateerd op 11 januari 2011, er inderdaad blijk van geeft dat de situatie ter plaatse zeer complex is. De verwerende partij is het feit dat er wel degelijk mensenrechtenschendingen zijn en problemen op het vlak van veiligheid niet uit de weg gegaan, maar heeft verwezen naar de complexe context om te oordelen dat een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming zich opdringt. Eén en ander geeft blijk van een genuanceerde beoordeling, die, wat de algemene situatie betreft, niet wordt ontkracht door verzoeker, die zich voor het overige aansluit bij het standpunt van de verwerende partij dat een individueel onderzoek van de asielaanvraag noodzakelijk is.

2.6.5. Na dit onderzoek is de verwerende partij tot de conclusie gekomen dat verzoeker geen bewijskrachtige documenten bijbrengt die zijn asielrelaas moeten staven en dat zijn verklaringen meerdere tekortkomingen bevatten die de geloofwaardigheid van het relaas en de daaruit volgende vervolgingsvrees op fundamentele wijze ondermijnen. Het komt derhalve aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete elementen in een ander daglicht te stellen.

2.6.6. Verzoeker betoogt dat de verwerende partij terecht stelt dat in Tsjetsjenië een algemene sfeer van angst heerst bij de bevolking en dat wie kwaad spreekt over Kadyrov of kritiek uit aan zijn adres, ernstige problemen kan krijgen, zoals verzoeker aan den lijve heeft mogen ondervinden. Het is niet omdat er in de media niet wordt gerapporteerd over personen die ernstige problemen ervaren omwille van het uiten van kritiek tijdens een informeel gesprek, dat dergelijke gevallen niet voorkomen. Daarbij aansluitend doet verzoeker gelden dat hij niet voor niets zijn echtgenote en kleine kinderen in de steek laat en dat hij inderdaad nooit een uitnodiging heeft ontvangen van de politie of de procureur voor verhoor of dat hij in beschuldiging werd gesteld omwille van één of ander misdrijf. In dat geval zou er immers geen sprake meer zijn van willekeurige detentie en/of het gewelddadig de kop indrukken van kritiek op het beleid.

Verzoeker ontkent met dit betoog niet dat hij geen enkel bewijskrachtig gegeven heeft bijgebracht dat zijn asielrelaas zou kunnen staven, zodat hij op dit vlak de verwerende partij niet tegensprekt. Deze laatstgenoemde partij is voorts niet gestopt bij de vaststelling dat geen bewijskrachtige stukken voorliggen, maar heeft zich verder gebaseerd op de verklaringen die verzoeker naar aanleiding van zijn gehoor heeft gedaan. Verzoeker stelt dienaangaande in het algemeen hij een coherent en gedetailleerd verhaal heeft gebracht, maar dit volstaat uiteraard niet om de bevindingen van de verwerende partij aangaande die verklaringen te ondermijnen. Verzoeker moet dit, zoals reeds gesteld, met concrete elementen doen.

2.6.7. Met betrekking tot de vaststelling van de verwerende partij dat verzoeker vaag blijft over het gesprek dat hij begin december 2011 op straat met enkele anderen had, stelt verzoeker dat het ging om een groepje van 5 à 6 mensen waarvan er bij wijlen iemand wegging en iemand anders erbij kwam, dat de aanwezigen haast allemaal bekenden waren voor hem, zoniet zou hij niet in alle openlijkheid durven kritiek uiten op het beleid van Kadyrov. Hij kent echter niet alle namen, zo stelt hij, noch kan hij zich precies herinneren wat de exacte aanleiding was voor zijn kritiek op de president. Verzoeker vertelde

dat er zeer regelmatig mensen verdwijnen en dat de rijken alsmaar rijken worden, en beklagde zich er verder over dat het beeld dat in de media wordt opgehangen over Tsjetsjenië niet overeenkomt met de werkelijkheid. Het gesprek ging zowel over de president als over zijn beleid, door verzoeker bestempeld als een dictatoriale dienst die de mensen terroriseert.

De Raad stelt vast dat verzoeker in essentie zijn verklaringen herhaalt, doch daarmee geen antwoord biedt op de bevinding dat hij geen coherente verklaringen aflegde over wie de aanwezigen waren tijdens het gesprek. Uiteraard is dit geen “mineur” element in het asielrelaas, nu verzoeker zelf verwijst naar het risico dat bestaat voor mensen die kritiek uiten op het beleid. Verzoeker stelt thans dat de aanwezigen “haast” allemaal bekenden waren, maar weerlegt daarmee niet de vaststelling dat hij enerzijds verklaarde niet te kunnen zeggen wie er juist aanwezig was, en anderzijds dat er geen vreemden waren. Verzoeker erkent in zijn verzoekschrift dat niet iedereen die aanwezig was een bekende was, zodat dus niet aannemelijk is dat hij het risico zou hebben gelopen om kritiek te uiten op de president in aanwezigheid van personen die hij niet kende. In de geschetste context kan de verwerende partij worden bijgetreden waar zij stelt dat het evenmin aannemelijk is dat hij niet de concrete namen van de aanwezigen kon geven, temeer nu het ging over slechts 5 of 6 mensen. Zelfs wanneer de samenstelling van het groepje wisselend zou zijn geweest, kan van verzoeker worden verwacht dat hij zou weten wie precies aanwezig was bij een gesprek waarin verzoeker, als enige, standpunten innam die dermate geladen en risicovol waren dat ze hem mogelijks problemen zouden kunnen opleveren. Daarbij aansluitend is het evenmin plausibel dat verzoeker niet kon zeggen op wie hij precies repliceerde met een negatief oordeel over Kadyrov. De vaststellingen van de verwerende partij dienaangaande zijn van aard om de geloofwaardigheid van het asielrelaas op een fundamentele manier te ondermijnen.

2.6.8. Aangaande het motief dat verzoeker weinig moeite lijkt te hebben gedaan om te achterhalen wie er precies achter zijn problemen zit, zoals dat op uitgebreide wijze is uiteengezet in de bestreden beslissing, doet verzoeker gelden dat de verwerende partij uit het oog verliest dat hij niet zomaar iemand kan beschuldigen zonder enig begin van bewijs. Wanneer hij iemand ten onrechte zou beschuldigen zou verzoeker en ook zijn familie het leven erg zuur kunnen worden gemaakt door diens familie. Verzoeker heeft aan zijn neef S. gevraagd eens zijn oor te luisteren te leggen, maar wil hem niet nog meer in de problemen brengen wanneer bekend zou raken dat hij verzoeker heeft geholpen met onderduiken en heeft gezorgd voor valse paspoorten.

Van een asielzoeker mogen niet aflatende inspanningen worden verwacht om informatie in te winnen over het ontstaan en de evolutie van zijn problemen. Dat verzoeker ter zake niet verder kwam dan het louter uiten van enkele vaagheden, is niet aannemelijk, nu zijn neef zelf als bevelhebber werkt van een peloton in A. Dat verzoeker zijn neef niet verder in de problemen wenste te brengen kan zijn gebrek aan informatie niet vergoelijken. Aangezien die neef vanuit zijn positie zelf de vermeende ernst van de problemen heeft ingezien waarna hij is overgegaan tot actie, met name door verzoeker vrij te kopen, aan een onderduikplaats te helpen en zijn vlucht te regelen, kan worden verwacht dat hij ook informatie zou kunnen verstrekken over de precieze oorzaak van verzoekers problemen en meer in het bijzonder over de manier waarop de autoriteiten in kennis zouden zijn gesteld van de negatieve uitlatingen die werden geuit door verzoeker. De verwerende partij kan dus worden gevolgd waar zij stelt dat verzoeker dermate vaag is geweest dat dit blijkt geeft van een desinteresse die verder afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van het relaas.

2.6.9. Voorts, wat het motief betreft dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers verklaringen met betrekking tot zijn reisweg, doet hij gelden dat hij een eerlijke verklaring heeft afgelegd over die reisroute en het gebrek aan effectieve controle aan de grens met Polen. Hij heeft, zo stelt hij, buiten zijn tijdelijke interne paspoort, geen andere documenten in zijn bezit gehad, het zijn de chauffeurs die deze documenten bijhielden en, naar zijn vermoeden, aan de Poolse grens hebben getoond. Er bestaat, zo stelt verzoeker verder, geen enkele reden om ook maar te veronderstellen dat deze documenten op een andere naam zouden staan dan op de zijne. De bewering van de verwerende partij dat verzoeker zijn reisdocumenten bewust verborgen zou hebben gehouden, is louter speculatie.

Verzoeker weerlegt met zijn betoog niet het feit dat uit de informatie van het administratief dossier blijkt dat bij de binnenkomst in Europa strenge identiteitscontroles plaatsvinden. Nu zijn verklaringen niet te rijmen vallen met deze informatie, doen deze weerom afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn relaas. Evenmin biedt verzoeker enige verklaring voor de vaststelling dat het niet aannemelijk is dat hij geen afspraken zou hebben gemaakt over wat te doen of te zeggen bij een mogelijke controle, gezien het risico op ernstige sancties voor passeurs. In dezelfde context is het dan ook verre van aannemelijk dat verzoeker wel veronderstelt, maar niet weet, onder welke identiteit hij heeft gereisd. Met de verwerende

partij kan dan ook worden vermoed dat informatie wordt achtergehouden over verzoekers werkelijke reisroute, reiswijze en reisdoel en de daarbij gebruikte documenten. Dat zijn identiteit niet betwijfeld wordt door de verwerende partij, doet daaraan geen afbreuk.

2.6.10. Voor het overige stelt de Raad vast dat verzoeker het pertinente motief met betrekking tot zijn tijdelijke interne paspoort onbetwist laat, zodat dit onverminderd overeind blijft en wordt bijgetreden door de Raad.

2.7. Verzoeker bracht geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aan die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De Raad is van oordeel dat alleen al op grond van de hierboven beoordeelde motieven van de bestreden beslissing de verwerende partij terecht tot de bevinding kon komen dat het asielrelaas ongeloofwaardig is, nu zij, in tegenstelling tot wat verzoeker wil doen geloven, wel degelijk pertinent zijn bij het onderzoek van de asielaanvraag omdat ze betrekking hebben op de kern van het relaas. Het niet beoordeelde motief is in die zin dan ook als overtollig aan te merken, zodat het desgevallend gegrond bevinden van een grief die ertegen is gericht niet tot een andere beslissing kan leiden en verzoeker aldus geen belang heeft bij het aanvoeren ervan. Dienvolgens kan in hoofde van verzoeker noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan derhalve niet worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Geen van beide middelen is gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien oktober tweeduizend en twaalf door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS